"मीठे बच्चे– तिम्रो नजर कुनै पनि देहधारीतर्फ जानु हुँदैन, किनकि तिमीलाई पढाउनेवाला स्वयं निराकार ज्ञानसागर बाबा हुनुहुन्छ।"

प्रश्न:– उच्च पदको लागि कुनचाहिँ एउटा मेहनत तिमी बच्चाहरूले गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि गर्न सक्छौ?

उत्तर:– गृहस्थ व्यवहारमा रहँदै ज्ञान कटारी चलाऊ। स्वदर्शन चक्रधारी बनेर शंख ध्वनि गरिराख। चल्दा फिर्दा बेहदको बाबालाई याद गऱ्यौ र त्यसै सुखमा रह्यौ भने उच्च पद मिल्छ। यही मेहनत हो।

प्रश्न:– योगद्वारा तिमीलाई कुनचाहिँ डबल फाइदा हुन्छ?

उत्तर:– एक त अहिले कुनै विकर्म हुँदैन, दोस्रो पहिले गरिएका विकर्म विनाश हुन्छन्।

गीत:– माता तू है सबकी भाग्य विधाता...

ओम् शान्ति। सत्संग वा कलेज आदि जो हुन्छन् त्यहाँ कसले पढाउँछ, हेरिन्छ। नजर शरीरमा पर्छ। कलेजमा भन्छन्– फलानो प्रोफेसरले पढाउनुहुन्छ। सत्संगमा फलानो विद्वानले सुनाउनुभयो भन्छन्। मनुष्यमा नै नजर जान्छ। यहाँ तिम्रो नजर कुनै देहधारीमा जाँदैन। तिम्रो बुद्धिमा छ– निराकार परमपिता परमात्माले यस तनद्वारा सुनाउनुहुन्छ। बुद्धि जान्छ माता-पिता र बापदादातर्फ। बच्चाहरूले सुनाए भने भन्छन्– ज्ञानसागर बाबाद्वारा सुनेको सुनाउँछन्। फरक पऱ्यो नि। सत्संगमा जे सुने पनि सम्झन्छन्– फलानोले यो वेद सुनाउँछ। मनुष्यको पदमा, जातिपातिमा दृष्टि जान्छ। यो हिन्दु हो, यो मुसलमान हो, दृष्टि त्यहाँ जान्छ। यहाँ तिम्रो दृष्टि जान्छ शिवबाबातर्फ। शिवबाबाले पढाउनुहुन्छ। अहिले बाबा भविष्य नयाँ दुनियाँको लागि वर्सा दिन आउनु भएको छ अरू कसैले यसो भन्न सक्दैन– हे बच्चाहरू तिमीलाई स्वर्गको लागि राजयोग सिकाइरहेको छु। अब यो गीत पनि सुन। गीत त विगतको हो। त्यस्तै जगत् अम्बा थिइन्। वास्तवमा उहाँले सौभाग्य बनाउनु भयो, जसका मन्दिर पनि छन्। तर उहाँ को हुनुहुन्थ्यो, कसरी आउनुभयो, भाग्य कुनचाहिँ बनाउनुभयो, केही पनि जान्दैनन्। त्यसैले यस पढाइ र त्यस पढाइमा रात दिनको फरक छ। यहाँ तिमीले सम्झन्छौ– ज्ञानसागर परमपिता परमात्माले ब्रह्मा मुखद्वारा पढाउनुहुन्छ। बाबा आउनु भएको छ। भक्तको पासमा भगवान्लाई आउनु नै छ। नत्र भक्तले भगवान्लाई किन याद गर्छन्? सबै भगवान् हुन्– यो त गलत हुन जान्छ। ती सर्वव्यापीको ज्ञान भएकाले आफ्नो कुरालाई सिद्ध गर्नको लागि पनि आफ्नो २० नंग्राको जोड दिन्छन्। तिम्रो सम्झाउनु अलग हुन जान्छ। बेहदको बाबाबाट बच्चाहरूलाई नै वर्सा मिल्छ। संन्यासीहरूको छ नै वैराग्य मार्ग, निवृत्ति मार्ग। उनीहरूबाट कहिल्यै पनि सम्पत्तिको हक मिल्न सक्दैन। उनीहरूले सम्पत्ति नै चाहँदैनन्। तिमी त सदा सुखको सम्पत्ति चाहन्छौ। नर्कको धन दौलतमा दु:ख छ। छन त धनवान् छन् तर चलन यस्तो फोहोरी चल्छन्, पैसा उडाइरहन्छन्। फेरि बच्चाहरू भोकै मर्छन्। तब आफूलाई पनि दु:खी, बच्चाहरूलाई पनि दु:खी बनाउँछन्। उहाँ हुनुहुन्छ बेहदको बाबा, उहाँले बच्चाहरूलाई बसेर सम्झाउनुहुन्छ। त्यहाँ त भिन्न-भिन्न अनेक बाबा छन्, जसद्वारा

अल्पकालको लागि वर्सा मिल्छ। छन त राजाहरू छन्, ती हदका भए। हदको अल्पकालको सुख छ। उहाँ बेहदको बाबा अविनाशी सुख दिन आउनुहुन्छ। सम्झाउनुहुन्छ– जो डबल शिरताज थिए स्वर्गको मालिक थिए, अहिले नर्कको मालिक बनेका छन्। नर्कमा दु:ख छ, बाँकी यस्ता कुनै नदी आदि छैनन् जस्तै रौरव नर्क, विषय वैतरणी नदी आदि छैनन् जसका बारेमा गरुड पुराणमा चित्र देखाउँछन्। यो सजाय खानु पर्ने हुन्छ। अब ती रोचक कुरा लेखिदिएका छन्। पहिले त जसले जुन अंगद्वारा खराब काम गर्दथ्यो त्यो अंग काटिन्थ्यो। धेरै कडा सजाय मिल्दथ्यो। अहिले यति कडा सजाय मिल्दैन। फाँसीको सजाय कुनै कडा होइन। त्यो त धेरै सजिलो हुन्छ। मनुष्य अत्मघात पनि निकै खुशी सँग गर्छन्। शिवमाथि, देवतामाथि झट्ट बलि चढ्छन्। तिमीलाई थाहा छ– आत्मा दु:खी हुँदा शरीर छोडेर गएर अर्को लिन चाहन्छन्। ती आत्मघात गर्नेहरूले यस्तो सम्झँदैनन्। उनीहरूले त यहाँ नै एउटा शरीर छोडेर फेरि पनि यहाँ नै खराब जन्म लिन्छन्। ज्ञान त छैन, केवल शरीरलाई समाप्त गरिदिन्छन्, दु:खका कारण। फेरि पनि दु:खी जन्म नै पाउँछन्। तिमीहरूले जान्दछौ– हामी त नयाँ दुनियाँको लायक बनिरहेका छौं। जीवघात गर्नेहरूमा पनि विविधता हुन्छ। जसरी कोही-कोही स्त्रीले पतिका पछि आफ्नो शरीर होमिदिन्छन्। (सती भएर जान्छन्)। त्यो कुरा अलग हो। सम्झन्छन्– म पति लोकमा जानेछु किनकि सुनेका हुन्छन्, धेरैले गरे। शास्त्रमा पनि छ– पतिलोकमा गइन्छ। तर ती पति त कामी ठहरिए। फेरि पनि यसै मृत्युलोकमा आउनु पर्छ। यहाँ त ज्ञान चितामा बसेर स्वर्गमा जान्छन्।

अहिले त तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ– यी जगत् अम्बा, जगत् पिता जो स्थापना अर्थ निमित्त बनेका छन्, उनीहरू नै फेरि स्वर्गमा पालनकर्ता बन्छन्। मनुष्यले त जान्दैनन्– विष्णु कुल केलाई भनिन्छ। विष्णु त सूक्ष्म वतनवासी हुन्, उनको कुल फेरि कसरी हुनसक्छ? अहिले तिमीलाई थाहा छ– विष्णुका दुई रूप लक्ष्मी-नारायण बनेर पालना गर्छन्, राज्य गर्छन्। यो हो ज्ञान चिता। तिमीले उहाँ पतिका पति सँग योग लगाउँछौ। उहाँ शिवबाबा हुनुहुन्छ, उहाँ नै पतिहरूको पति, पिताहरूको पिता हुनुहुन्छ। सबै कुरा उहाँ एक नै हुनुहुन्छ। त्यसमा सर्व सम्बन्ध आउँछ। बाबा भन्नुहुन्छ– यस समयका जति पनि काका मामा आदि तिमीहरूको छन्, ती सबैले तिमीलाई दु:खको सल्लाह दिन्छन्। उल्टो मार्गको आसुरी मत नै दिन्छन्। बेहदको बाबा आएर बच्चाहरूलाई सुल्टो मत दिनुहुन्छ। सम्झ– लौकिक बुवाले भन्छन्– कलेजमा पढेर वकील आदि बन। त्यो त कहाँ उल्टो मत हो र? शरीर निर्वाह अर्थ त त्यो ठीक छ। त्यो पुरुषार्थ त गर्नु नै छ। त्यसको साथ-साथै फेरि भविष्य २१ जन्मको शरीर निर्वाह अर्थ पनि पुरुषार्थ गर्नु छ। पढाइ हुन्छ नै शरीर निर्वाहको लागि। शास्त्रको पढाइ पनि हुन्छ निवृत्ति मार्गवालाको शरीर निर्वाह अर्थ। उनीहरूले आफ्नो शरीर निर्वाह अर्थ नै पढ्छन्। संन्यासीले पनि शरीर निर्वाह अर्थ कसैले ५०, कसैले १००, कसैले हजार पनि कमाउँछन्। एउटै कास्मिरको राजा मर्दा कति पैसा मिल्यो आर्य समाजी आदिलाई। त्यसैले यो गर्छन् नै पेटको लागि। सम्पत्ति विना त सुख हुँदै-हुँदैन। धन छ भने मोटर आदिमा घुम्छन्। पहिले संन्यासी पैसाको लागि संन्यास गर्दैनथे, उनीहरू त जंगल जान्थे। यस दुनियाँबाट हैरान भएर आफूलाई छुटाउँथे। तर छुट्न सक्दैनन्। बाँकी पवित्र रहन्छन्। पवित्रताको बलद्वारा विश्वलाई थमाउँछन्। यिनीहरूले पनि विश्वलाई सुख दिन्छन्। यिनीहरू पवित्र नबन्ने हो भने विश्व अति नै वेश्यालय बन्छ। पवित्रता

सिकाउनेहरू एकै यी निवृत्ति मार्गवाला हुन्, अर्का हुनुहुन्छ बाबा। त्यो हो निवृत्ति मार्गवाला पवित्रता। यो हो प्रवृत्ति मार्गको पवित्रता। भारतमा पवित्र प्रवृत्ति मार्ग थियो। हामी देवी-देवताहरू पवित्र थियौं। अहिले अपवित्र बनेका छौं। पूरा आधाकल्प ५ विकारद्वारा हामी अपवित्र बन्छौं। मायाले थोरै थोरै गरेर पूरै अपवित्र बनाउँछ, पतित बनाइदिएको छ। दुनियाँमा यो कुनै पनि मनुष्यले जान्दैन– हामी पावनबाट पतित कसरी बन्छौं। सम्झन्छन् पनि– यो पतित दुनियाँ हो। सम्झ– कुनै भवनको आयु १०० वर्ष छ, भने भन्छन् ५० वर्ष नयाँ, ५० वर्ष पुरानो, बिस्तारै बिस्तारै पुरानो हुन्छ। यस सृष्टिको पनि यस्तै हो। एकदम नयाँ दुनियाँमा सुख हुन्छ फेरि आधा कल्पपछि पुरानो हुन्छ। गाइन्छ पनि– सत्ययुगमा अथाह सुख हुन्छ। फेरि पुरानो दुनियाँ भएपछि दु:ख सुरू हुन्छ। रावणले दु:ख दिन्छ। पतित रावणले गराएको हो, जसको पुतला जलाउँछन्। यो ठूलो दुश्मन हो। कसैले सरकार सँग अनुरोध गऱ्यो– रावणलाई नजलाइयोस् भनेर, किनकि धेरैलाई दु:ख हुन्छ। रावणलाई विद्वान् थियो भन्छन्। मन्त्री आदि कसैले पनि बुझ्दैनन्। अहिले तिमीहरूले जान्दछौ– रावणको राज्य द्वापर देखि सुरू हुन्छ। भारतमा नै रावणलाई जलाउँछन्। बाबाले सम्झाउनुहुन्छ– द्वापर देखि यो भक्ति, अज्ञान मार्ग सुरू हुन्छ। ज्ञानद्वारा दिन, भक्तिद्वारा रात।

अब हेर जगत् अम्बाको गीत गाउँछन्। तर बुझ्दैनन्– सौभाग्य विधाता कस्तो हुनुहुन्छ। कति ठूलो मेला लाग्छ। तर जगदम्बा को हुन्, यो पनि जान्दैनन्। बंगालमा कालीलाई पनि धेरै मान्छन्, तर जान्दैनन्– काली र जगदम्बामा के फरक छ। जगदम्बालाई गोरी देखाउँछन्, कालीलाई काली बनाइदिन्छन्। जगदम्बा नै लक्ष्मी बन्छीन् त्यसैले गोरी छन्। फेरि ८४ जन्म लिँदा-लिँदै काली हुन्छिन्। त्यसैले मनुष्य कति अलमलिएका छन्। वास्तवमा काली अथवा अम्बा हुन् त एउटै। केही पनि जान्दैनन्– यसलाई अन्धश्रद्धा भनिन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ जो अम्बा थिइन् उनले विश्वको भाग्य बनाएकी थिइन्। तिमीले पनि विश्वको सौभाग्य बनाइरहेका छौ। माताको नै मुख्य नाम छ। माताहरूले संन्यासीहरूको पनि उद्धार गर्नु छ। यो पनि निश्चित छ। परमपिता परमात्माले डाइरेक्सन दिनु भएको छ, यिनीहरूलाई ज्ञान बाण हान। तिमी बच्चीहरू पनि संन्यासी आदि सँग मिल्दछौ तब सम्झाउँछौ– हामीलाई ज्ञान सागर परमपिता परमात्माले पढाउनुहुन्छ। हजुर हदको संन्यासी हुनुहुन्छ, हामी बेहदका संन्यासी हौं। हामीलाई बाबाले राजयोग सिकाउनुहुन्छ नै तब जब हजुरहरूको हठयोग पूरा हुनेवाला हुन्छ। हठयोग र राजयोग दुवै एकसाथ रहन सक्दैनन्। त्यसैले अब समय त्यति धेरै छैन, निकै थोरै समय छ। बाबा भन्नुहुन्छ– बच्चाहरू गृहस्थ व्यवहारमा रहँदा-रहँदै कमल फूल समान बन। ब्राह्मणलाई नै कमलफूल समान रहनु छ। कुमारीहरू त हुन् नै पवित्र, कमलफूल समान। बाँकी जो विकारमा जान्छन् उनीहरूलाई पवित्र बन भन्नुहुन्छ। गृहस्थ व्यवहारमा रहँदा कमल फूल समान बन। हरेक स्वदर्शन चक्रधारी बन। शंख बजाऊ। ज्ञान कटारी चलायौ भने बेडा पार हुन्छ। मेहनत छ, मेहनतविना यति उच्च पद पाउन सकिदैन। चल्दा-फिर्दा त्यसै खुशीमा बस। बाबालाई याद गर। जसले धेरै सुख दिन्छ उसैको याद आउँछ नि। अब तिमीलाई याद गर्नु छ बेहदको बाबाको। उहाँकै परिचय दिनु छ। सम्झाउनु छ– भन, हजुर रहस्य विद्या यस जन्ममा पढेर वकिल आदि बन्नुहुन्छ। अच्छा बुझ, पढ्दा पढ्दै अथवा परीक्षा पास गर्दै तिम्रो आयु पूरा हुन्छ, शरीर छुट्नेछ त्यसैले पढाइ यहाँ नै समाप्त हुन्छ। कोही परीक्षा पास गरेर लन्डन गयो, वहाँ मऱ्यो भने पढाइ खत्तम हुन्छ। त्यो हो

नै विनाशी पढाइ। यो हो अविनाशी पढाइ। यसको कहिल्यै विनाश हुँदैन। तिमीलाई थाहा छ– नयाँ दुनियाँमा आएर हामीले राज्य गर्नु छ। त्यो हो अल्पकालको सुख। त्यो पनि यदि भाग्यमा छ भने। थाहा छैन कति समय चल्यो। यहाँ त निश्चित छ। परीक्षा पूरा भयो र तिमी गएर २१ जन्मको राज्य भाग्य लिनेछौ। हदको बाबा, टिचर, गुरुबाट हदको नै वर्सा मिल्छ। सम्झन्छन्– गुरुद्वारा शान्ति मिल्यो। अरे यहाँ कहाँ शान्ति हुन सक्छ। कर्मेन्द्रियहरूले काम गर्दा-गर्दै थाक्दछ तब आत्मा शरीरबाट अलग हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– शान्ति त तिम्रो स्वधर्म हो। यी कर्मेन्द्रियहरू हुन्, काम गर्न चाहँदैनौ भने चुप लागेर बस। म अशरीरी हुँ, बाबा सँग योग लगाउँछु भने विकर्म विनाश हुन्छ। कोही संन्यासीबाट तिमीलाई शान्ति मिले पनि त्यसबाट विकर्म विनाश हुन सक्दैन। यहाँ बाबालाई याद गर्नाले विकर्माजित बन्छौ। ठीक छ उनीहरू शान्तिमा बसेका छन्, विकर्म पनि विनाश हुन्छ। डबल फाइदा हुन्छ। पुरानो विकर्म पनि विनाश हुन्छ। यस योगबलद्वारा सिवाय पुरानो विकर्म कुनै पनि हालतमा कसैको पनि विनाश हुन सक्दैन। प्राचीन योग भारतको नै गाइएको छ। यसबाट नै जन्म-जन्मान्तरका विकर्म विनाश हुन्छन् अरू कुनै उपाय छैन। अब यो वृद्धि बन्द हुनु पर्छ। सरकारले पनि चाहन्छ धेरै वृद्धि नहोस्। हामीले त वृद्धि यति कम गर्छौं जसकारण धेरै कम रहन्छन्, बाँकी सबै जान्छन्। मनुष्यले सम्झन्छन् पनि– विनाश हुन्छ तर लडाईंलाई बन्द देखेर फेरि सम्झन्छन् थाहा छैन होला कि नहोला। सेलाउँछन्। बाबा सम्झाउनुहुन्छ– बच्चाहरू समय बाँकी थोरै छ त्यसैले लापरवाही नगर। अच्छा!

मीठे मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार र गुडमर्निंग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:–

१) शरीरबाट अलग भएर, अशरीरी बनेर सच्च शान्तिको अनुभव गर्नु छ। बाबाको यादद्वारा स्वयंलाई विकर्माजित बनाउनु छ।

२) अविनाशी प्रारब्ध बनाउनको लागि अविनाशी पढाइमा पूरा ध्यान दिनु छ। सबै उल्टो मतलाई छोडेर एक बाबाको सुल्टो मतमा चल्नु छ।

वरदान:– हदको पर्खाललाई पार गरेर लक्ष्यको समीप पुग्ने उपराम भव

कुनै पनि प्रकारको हदको पर्खाललाई पार गर्ने निशानी हो– पार गऱ्यो, उपराम भयो। उपराम स्थिति अर्थात् उड्ती कला। यस्तो उड्ती कला भएकाहरू कहिल्यै पनि हदमा अल्झिदैनन् वा अट्किदैनन्, उनीहरूले लक्ष्यलाई सदा समीप देख्छन्। उनीहरू उड्ता पंछी बनेर कर्मको यस कल्प वृक्षको शाखामा आउँछन्। बेहदको समर्थ स्वरूपद्वारा कर्म गऱ्यो र उड्यो। कर्मरूपी शाखाको बन्धनमा फँस्दैनन्। सदा स्वतन्त्र हुन्छन्।

स्लोगन:– अनुभवको अधिकारी बन्यौ भने मायाको भिन्न-भिन्न रोयल रूपबाट धोका खाने छैनौ।